

*Het door ons verwachte wonder
Verandert in wond
Heftig, kervend toegebracht
Blind van tranen wachtend, nu
Beseffend
Het wonder was er:
Ralph zelf*

*Met grote blijdschap geven wij kennis van de geboorte van onze
zoon en broertje*

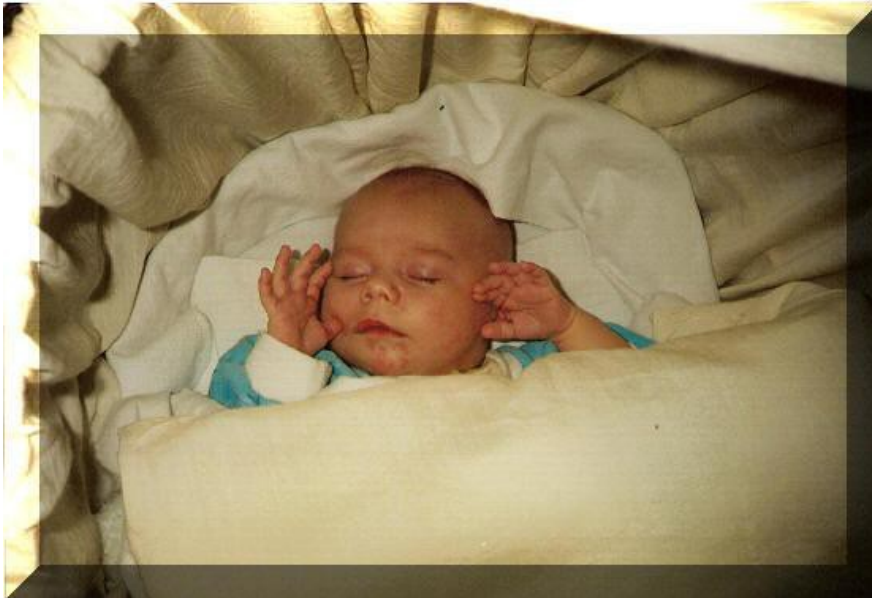
Ralph

*Gladiolenstraat 22
1782 KG Den Helder
Telefoon 02230 - 27087*

*27 oktober 1989
09.00 uur*

*Berna en Ralph rusten van
12.30 tot 15.30 uur*

*Berna en Freek Dienaar
freek*

Overgenomen van de oude website, stukje geschreven in 2004: Onderstaand geschreven, vol hoop dat Ralph het zou gaan halen.....

Ralph is geboren op 27 oktober 1989 te Den Helder. Bij geboorte woog hij ruim 8 pond. Een wolk van een baby, maar uit die wolk vloeide heel wat traantjes. Door regelmaat, rust, en voeding aan te passen werd het huilen na een paar maanden minder. Hij was erg actief, " liep" met krap 11 maanden, kon fietsen op driewieler met 1,5 jaar (afgekeken van broer Freek), hij klom, sprong, viel,echt een knul, die zelf zijn grenzen wilde bepalen. Verbaal was hij iets minder sterk, maar ja, je kan ook niet alles tegelijk aanleren..

Toen hij 3 jaar werd kreeg hij een fietsje en dat was geweldig! Buiten in de straat fietsen, spelen in de nieuwbouw wijk, grote betontegel op zijn voet, gebroken, in het gips, toen al niet piepen. Vallen op het ijs, sleutelbeen gebroken, niet zeuren, ging gewoon naar tennisles.

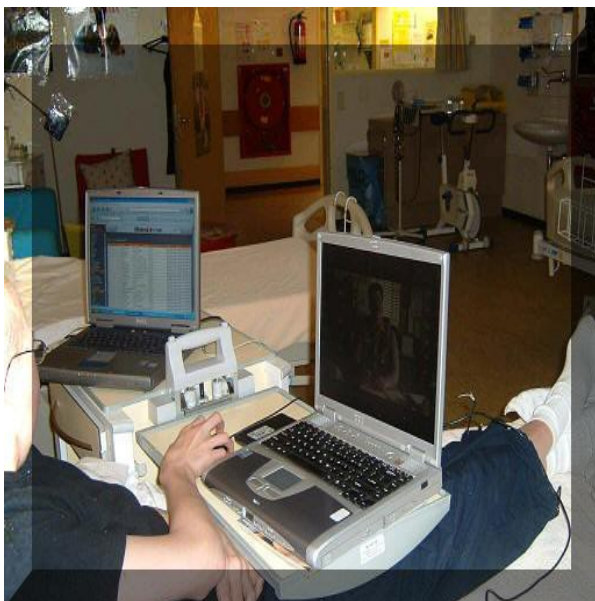
Ralph is een grote knul geworden met af en toe een pijntje. Ook pijntjes die wij opzochten, zoals de behandeling van zijn wijnvlekken op zijn kin. Wij wilden ..heel vroeger....niet dat Ralph zich later onprettig zou voelen met deze vlekken.(jee, waar hebben we het nu nog over).Ook al deze behandelingen heeft hij zonder gezeur ondergaan.

De babymaanden, kleutermaanden, kinderjaren, vlogen voorbij. Zijn grote voorbeeld in alles was/ is wel zijn broer Freek, die met zijn 1,5 jaar voorsprong op hem vaak net iets sneller was, beter gebekt enz. Hier kon Ralph slecht tegen en heeft in die jaren waarschijnlijk een vechtersmentaliteit ontwikkelt wat hem nu zo goed van pas komt.

In de zomer op vakantie naar Spanje, lekker zwemmen in zwembad, of aan het strand spelen in de golven met Papa. En dan in de winter naar Oostenrijk. Ralph was 4 jaar toen hij voor het eerst op wintersport ging, nog niet in een klasje maar spelen in de sneeuw, het jaar daarop.....leren skiën en tot nu nog steeds helemaal gek op deze sport.

Op de basisschool deed Ralph het prima, ging met plezier heen. Na schooltijd buiten spelen met vriendjes, of naar de tennisbaan, binnenshuis vermaakte hij zich met

duplo, lego, t.v. kijken of video. Na de rage van Gameboy, Nintendo, Playstation is het nu vooral de X-box en de computer waar hij zich prima mee kan vermaken. Aan het begin van het schooljaar 2002-2003 werd Ralph ziek. Hij was net "Brugpieper" geworden, helaas kon hij de eerste maanden niet vaak naar school. Maar door de fijne samenwerking met het "Nieuwediep" kon hij huiswerk maken via de e-mail, het contact met klasgenoten werd door zijn Mentrix goed gelegd, en in december 2002 is hij de lessen op school gaan volgen. Hij ging met een schitterend rapport over naar de tweede klas van Gymnasium.

De tweede klas verliep probleemloos, tot maart 2004 heeft hij de lessen normaal kunnen volgen. Daarna werd het veel minder, maar hij ging keurig over naar de 3e klas. De aandacht van zijn mentor en vele andere leerkrachten hebben er zeker toe bij gedragen dat Ralph zich prima thuis voelt op school. Ook met zijn klasgenoten heeft hij een leuk contact. Het contact wordt vooral via de computer (MSN) onderhouden en zorgt dat Ralph erbij hoort. Vanwege de zware kuren, en de vele ziekenhuisopnames, mist Ralph in de derde klas meer lessen dan voorgaande jaren. Hij is in de 3e overgestapt naar VWO omdat hij Gymnasium niet meer zag zitten. Het is pittig, maar met zijn doorzettingsvermogen hopen we dat hij dit schooljaar tot een goed eind weet te brengen

Ralph is slim, en leergierig. Is "zakelijk" bezig op Internet, er schuilt wel een ondernemer in hem, maar ja, hij ziet zichzelf eerder piloot worden, of iets bij de politie, (terwijl wij hem eerder op "Nyenrode" zien zitten....)

Hij is sociaal, lief, aardig, leuk, vriendelijk, beleefd, schattig,!!!!!!!maar zo af en toe helemaal niet!! Ook hij heeft op zijn tijd "puberale" buien, en kan best opstandig zijn. De dagen dat hij in het ziekenhuis verblijft wil hij met niemand contact hebben, hij ligt daar voor zichzelf en heeft genoeg aan zichzelf, we merken dat hij zich bewust afsluit. Tijdens de dexamethason periode verandert zijn gedrag behoorlijk, alhoewel hij deze nu beter onder controle kan houden.

Ralph ondergaat de behandeling zoals hij is, wat moet dat moet. Tot op heden geen weerstand. Het heeft enige tijd geduurd om het Recidief (2004) te verwerken, maar hij gaat nu weer vol vertrouwen beginnen. We hopen dat hij naar school kan blijven gaan, school betekent TOEKOMST, en toekomst is heel erg belangrijk.

We kunnen niet in de toekomst kijken, maar Ralph verdient het om beter te worden, gewoon omdat hij RALPH is.

Kalfje : op z`n fietsje, zonder zij wieltes

Ralphie : met broer Freekje spelend in de bouw

Ralph : talent met tennis en basketbal

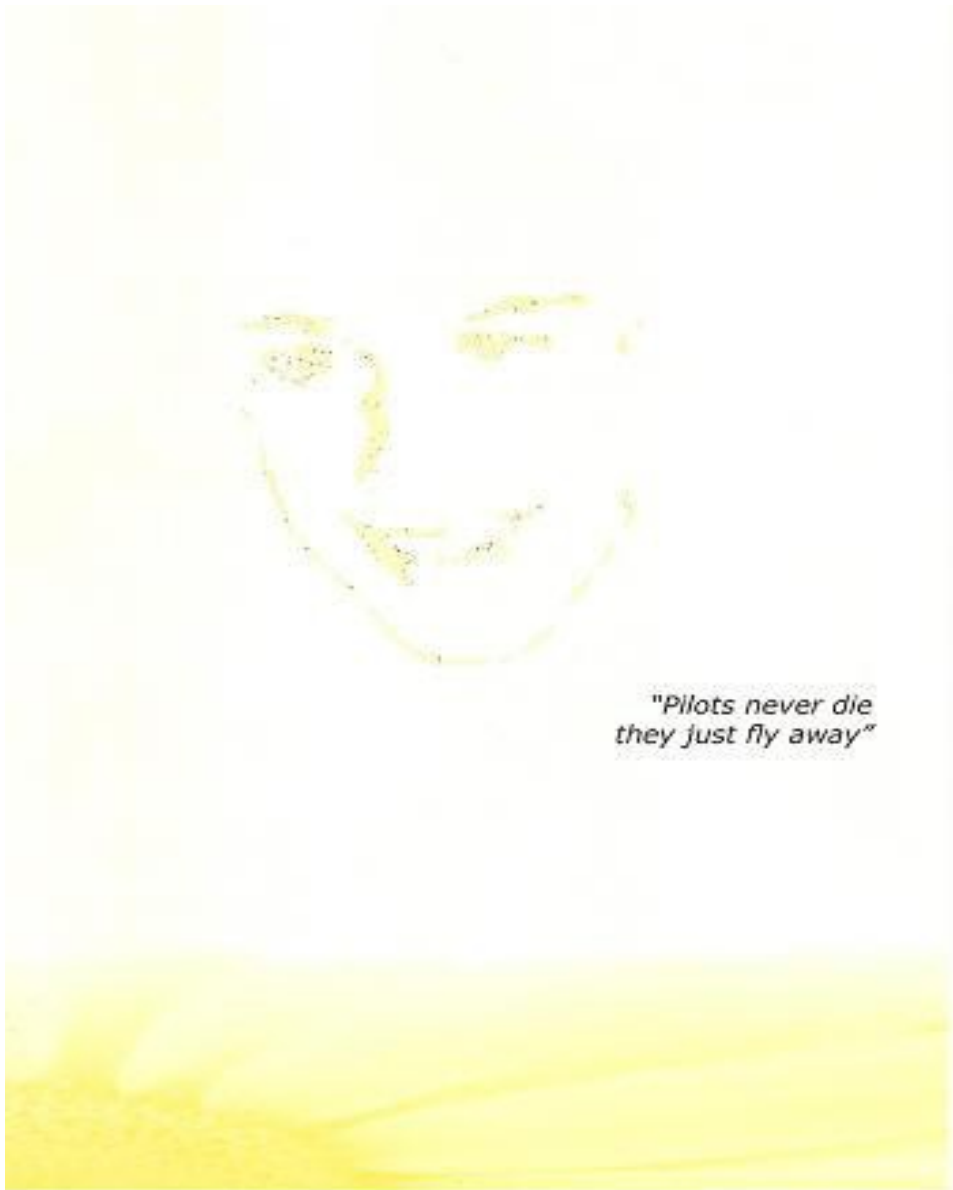
Flappie: briljant op school

Kanjer : thuis achter de p.c.

Hoe gaat het Ralph ?, goed hoor en met U ?

Ik heb een leuk leven gehad, alleen een beetje kort...vooral de vakanties waren leuk!!!!!!!!!!!!!!

Ik vind het zo zielig voor Freekje en voor jullie, als ik er niet meer ben...

*"Pilots never die
they just fly away"*

Augustus 2002

Waarom ik? Omdat IK het kan winnen

Vier jaar strijden tegen leukemie
Vier jaar leven tussen hoop en vrees
Onze bikkel heeft het niet kunnen winnen

Ralph Dienaar

Ik heb een leuk leven gehad, alleen een beetje kort.

27 oktober 1989

16 juli 2006

Berna en Freek

Freek en Corella

Wierbalg 2608
1788 VN Julianadorp

Ralph is thuis.

Er is donderdag 20 juli in Uitvaartcentrum Den Helder,
IJsselmeerstraat 63a van 20.00 tot 21.00 uur gelegenheid
om persoonlijk afscheid van Ralph te nemen en de familie
te condoleren.

De crematieplechtigheid zal in familiekring plaatsvinden.

Augustus 2002

Waarom ik? Omdat IK het kan winnen

Vier jaar strijden tegen leukemie
 Vier jaar leven tussen hoop en vrees
 Onze bikkel heeft het niet kunnen winnen

Ralph Dienaar

Ik heb een leuk leven gehad, alleen een beetje kort.

27 oktober 1989

16 juli 2006

Berna en Freek

Freek en Corella

Wierbalg 2608
 1788 VN Julianadorp

Ralph is thuis.

Er is donderdag 20 juli in Uitvaartcentrum Den Helder, IJsselmeerstraat 63a van 20.00 tot 21.00 uur gelegenheid om persoonlijk afscheid van Ralph te nemen en de familie te condoleren.

De crematieplechtigheid zal in familiekring plaatsvinden.

*Je hebt zo hard geknokt, zo je best gedaan.
 Je had nooit mogen verliezen.*

Het verdriet is te groot voor woorden.
 Onze kleinzoon en neef, op wie we zo trots op zijn en van wie we zoveel houden, is er niet meer.

Rust zacht,

lieve Ralph

Tiny Roor, en Will Roor *(in herinnering)*

Peter en Heleen Diana
 Ria en Joseph Nathalie en Mike, Lola

Willy en John Suzanna
 Nick *(in herinnering)*
 Ted

Annet en Mark Rebecca
 Mike
 Brian

Ann en Freek Dienaar

Bert *(in herinnering)*

Karin en Marc Sara
 Mathilde
 Nathan

Ralph

Wij zullen je trouwe support en aanwezigheid missen:

Je (tennis)vrienden,
 Tim, Joris, Erik, Jan-Willem, Boudewijn,
 Roderick, Bernard, Bob, Ruben, Tim

Lieve familie Dienaar,

In onze harten zal Ralphje altijd bij ons zijn.
 Daarom hebben wij speciaal voor hem dit gedicht uitgezocht:

*Het leven heeft ons dag aan dag,
 heel duidelijk laten blijken,
 de mooiste dingen die je ziet,
 die zie je, zonder te kijken.
 Ze blijven bij je bovendien,
 je hebt ze met je hart gezien.*

Wij wensen iedereen veel sterkte toe met het verlies van onze bikkel!

Namens zijn klas V4A en mentor

*Na jaren tussen hoop en vrees blijft
 je plaats in de klas nu definitief leeg.*

Ralph

De wijze waarop jij met je ziekte bent omgegaan heeft veel indruk op ons gemaakt.
 We nemen nu afscheid van je, we zullen je erg missen.
 Onze gedachten zijn bij je ouders en je broer Freek.

Leerlingen, personeel en ouderraad van
 het Studiehuis Molenplein
 Bestuur SAVO

lieve Ralph

samen spelletjes doen
 samen dagjes uit
 gewoon samen...
 wat hebben we van je genoten

wat was je flink en dapper
 we hadden je nog zoveel gegund
 we zijn intens verdrietig

opa en oma Dienaar

Lieve Ralph

Veel dingen hebben we samen beleefd, samen gelachen, geskelterd en lekker rijden op de scooter.

Ondanks dat je er niet meer bij kan zijn, zal je altijd in ons hart voortleven.

Wij wensen Berna, beide Freken en familie heel veel sterkte toe bij het verlies van onze dierbare vriend Ralph.

Liefs Boyd van der Plas, Youri Hofstra,
Wesley Faber en Jeroen Zadora

27-10-1989

16-07-2006

Ralph Dienaar

Een echte strijder verliest nooit.
Have a nice flight.

Wij willen familie en naasten veel sterkte wensen.

Nadine, Ashley, Bente, Arvid, Sanne,
Tom, Roderik, Shannon, Ricardo, Lisette,
Nicole, Robert, Marieke, Joost en Thijs.

Ralph

Ondanks herhaald opstarten van je tenniscarrière. Heb je de laatste set, die vier jaar lang duurde, niet mogen winnen. Hiermee zijn ook wij totaal verslagen. Want wat hebben wij en al je tennismaatjes op de tennisbaan van jou mogen genieten. En dat blijft onze herinnering.

Wij wensen Berna, Freek en Freek jr. veel sterkte toe bij dit zware verlies

Namens al je tennismaatjes en tennisleraren,
Joep, Gouke, Alexander, Erik en Tim
Tennischool Regio Noord

Ralph

Ongelooflijk
Wat zal jij gemist worden

Jente
Ruben
Oma
Tim

Wij wensen Berna, Freek, en Freek jr en overige familieleden veel sterkte toe in de komende tijd.

Afgelopen zondag bereikte ons het droevige bericht dat

Ralph Dienaar

zijn zwaarste wedstrijd na vier lange jaren tussen hoop en vrees, heeft verloren.

Een bikkel van een tennisspeler is overleden op een veel te jonge leeftijd van 16 jaar.

Wij wensen zijn ouders, broer en verder familie veel sterkte toe in deze moeilijke periode.

Het bestuur en de leden van
Tennis Vereniging Julianadorp. (TVJ)

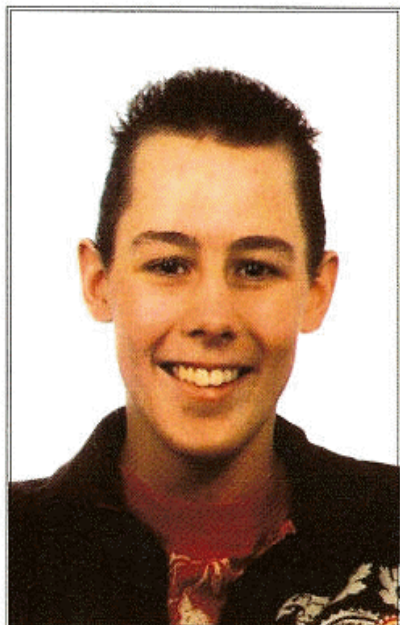
Stiltecentrum Leerlingen treuren op school om overleden Ralph Dienaar

DEN HELDER - De vakantie is net aangebroken, maar in het studiehuis aan het Molenplein kwamen gisteren voortdurend leerlingen bijeen. Daar is een stiltecentrum ingericht voor Ralph Dienaar uit Julianadorp. De zestienjarige vwo-scholier overleed afgelopen weekeinde aan leukemie. Ralph, vorig jaar genomineerd voor de verkiezing van leerling van het jaar,

vocht vier jaar tegen de slopende ziekte. Donderdagavond tussen acht en negen uur kan afscheid worden genomen van Ralph in het uitvaartcentrum Den Helder. De uitvaart is in familiekring. Op www.ralphdienaar.nl én in het tijdelijke rouwcentrum kunnen leerlingen hun persoonlijke herinneringen aan Ralph opschrijven.

FOTO PETER VAN AALST

Ralph Dienaar

Jullie belangstelling was enorm tijdens Ralph zijn strijd, en overweldigend na het overlijden van onze lieve, lieve knul.

Zoveel bezoek, zoveel bloemen,
zoveel kaarten !!!

Heel veel dank voor jullie steun, al die jaren, in welke vorm dan ook.

Het verdriet zal blijven, maar jullie steun heeft ons heel goed gedaan.

Freek en Berna Dienaar-Roor

Freek jr. en Corella

Ralph had een wens
Een wens zoals zoveel jongens en soms ook meisjes hebben
Hij wil vlieger worden
Het liefst bij de politie
maar ook wel bij de luchtmacht of marine
Indirect voel ik mij verantwoordelijk voor deze wens
Op 7 jarige leeftijd neem ik hem en zijn broer mee
naar een open dag van mijn werk
Toen nog de luchtmacht
Het wordt een onvergetelijke dag
ze genieten
Jaren later hoor ik over de beroepswens van de knullen
en het vervult mij met trots
Vlieger wordt je niet zomaar
Van alle aanmeldingen komt slechts 1 procent door de selectie

Een vlieger moet een ijzeren wil hebben
hij moet op sommige momenten hard en direkt zijn
hij moet in een team kunnen werken
en op zijn omgeving vertrouwen
hij moet een super snelle reactie hebben
en behoorlijk intelligent zijn
fysiek moet hij in een buitengewone conditie verkeren
en weten hoe hij zijn krachten in kan zetten
hij moet zijn angsten verbergen en strijdvaardig zijn
hij moet gaan voor de overwinning

De afgelopen jaren heeft Ralph ons laten zien
dat hij over al deze eigenschappen beschikt

Ook ik had een wens
Ooit aanwezig zijn bij jouw beëdiging
zoals jouw moeder bij die van mij aanwezig was
Ralph ik had het je zo gegund
en ben er van overtuigd

Je was een geweldige vlieger geworden!

Lieve Ralph

Een traan

Een traan van verdriet.
Een traan van pijn.
Omdat je niet meer bij ons kan zijn.
Een traan van pijn.
Een traan van boosheid.
Omdat je weg bent, we zijn je kwijt.
Een traan van boosheid.
Een traan van goodbye.
Een superheld ben jij voor mij.
Een traan van waarom?
Waarom moest dit gebeuren?
Een traan voor jou.
Mijn lieve neef.
Omdat ik zoveel om je geef.
Vaarwel..I love you!

Rebecca

Nichtje Rebecca

Hier mijn brief aan Ralph, mijn lieve neef, die ik zo mis. Tante Willy

Lieve, lieve Ralph,

Op 27 oktober 1989 mocht ik er van je vader en moeder bij zijn toen je werd geboren. Een mooi jochie, mooi aan het gewicht, echt Hollands welvaren. Ik kan mij nog goed herinneren, dat men jou nadat je geboren was, een tijdje alleen liet! Waren ze nu helemaal gek geworden! Ik ben toen lekker bij je gebleven, want ik wilde niet dat je alleen zou zijn.

Hoewel je het eerste jaar flink kon huilen (soms wisten mama en papa niet wat ze met je aanmoesten) heb je daarna eigenlijk al laten zien dat je een heel sterk jongetje was. Een aantal keren wat gebroken, je vlekjes weg laten laseren, je onderging het allemaal, zonder klagen. Je was een lekker jochie, samen met je broer. Je kon goed tennissen, maar ook later, toen je op basketball ging, mocht je na een paar maanden al in een hoger team spelen!

En zo groeiden onze 2 families met elkaar op. Voor Ted en Rebecca ben jij en natuurlijk Freek hun grote voorbeeld. Hun grote neven, op wie ze nog steeds erg trots zijn! Op veel verjaardagsfoto's zien we jullie blonde koppies naast de jarige job, en ook dit jaar kwam je, ondanks dat je nog maar net uit het ziekenhuis was, toch nog op de verjaardag van Rebecca en Ted. Wat was ik trots op je en wat vonden Ted en Rebecca het fijn!

Kerstmis en Oud en Nieuw waren de feestdagen welke we altijd met elkaar vierden. Als we Kerst bij jullie vierden, dan was Oud en Nieuw bij ons. Lekker vuurwerk afsteken voor Ted was dat echt een hoogtepunt, vooral toen hij het zelf ook mocht afsteken. Dat samen doen met jullie, hij keek daar altijd naar uit. Kerst 2005 was bij ons thuis, je had toen behoorlijke kiespijn maar het ging toch redelijk en hadden we een gezellige avond. Oud en Nieuw 2005/2006 was dus bij jullie thuis. Je was erg ziek en eigenlijk hadden mama en ik afgesproken dat wij deze keer niet zouden komen. Toen mama tegen je zei dat wij niet zouden komen, zei je dat je wél graag wilde. Ik ben toen nog even bij je geweest en jij vroeg ook aan mij of wij wilden komen.

Je zat wel beneden, klaagde niet, maar je was oh zo ziek. We hebben naar je vader gekeken hoe hij 2 van je petjes op 2 grote vuurpijlen bevestigde en deze aanstak. Je had ze niet meer nodig, want je was beter. Vol vertrouwen gingen we het nieuwe jaar in.....nooit meer met z'n allen.....oh, wat doet dat pijn!

En toen werd je in augustus 2002 vreselijk ziek. Ik zal het nooit meer vergeten toen mama mij belde om te zeggen dat je leukemie had. Jezus, leukemie, wat is dat precies voor een ziekte?! Dat het met je bloed te maken had wisten we wel, maar hoe of wat?!

Vanaf het moment dat je ziek werd heb je weer laten zien hoe sterk je was. Ik ben heel vaak bij je geweest, en op 1 keer na, heb ik je nooit zien huilen. Nooit teuten of zielig doen. Doe maar gewoon zei je altijd, behandel mij maar gewoon alsof ik niet ziek ben. Als ik aan je vroeg: "hoe is het met jou" ? antwoordde je altijd steevast, goed en hoe is het met u? Die ene keer dat ik je een klein beetje heb zien huilen is nog niet eens zo lang geleden, en het brak mijn hart. Ik kon zelf mijn tranen niet tegenhouden (en ook nu dat ik dit schrijf, rollen de tranen weer over mijn wangen). Of weet je nog dat ik op je teen stond, ook nog niet zo lang geleden.....je verbeet je tranen, maar god, wat moet het zeer hebben gedaan. Ik vond het zo erg dat ik je pijn had gedaan!!

Ik was ook zo trots op je, toen ik je op de dag voordat je in mei jl. naar huis mocht, in het AMC kwam opzoeken. We hadden afgesproken dat je mij bij de lift zou komen ophalen. Helaas kreeg je toen net trombo's en ging dat niet door. Maar een uurtje of

wat later zijn mamma, jij en ik naar de drankmachine in de hal gelopen. De dag daarvoor had je voor het eerst gelopen en iedereen was zo trots op je! Wat had je toch een enorme wilskracht, want je moest en zou weer lopen! Je moest en zou beter worden! Maar ik vergeet ook niet, dat je even van bed moest en ik je magere lichaam zag. Oh mijn hemel dacht ik, hoe lang zal het niet duren voordat je er weer een paar kilo'tjes bij zou hebben.

Wat ik ook altijd zo mooi vond is dat je heel nonchalant liet merken dat je toch wel graag een kus wilde, of dat je het toch wel leuk vond om ff met mij te msn-en. Toen je de eerste keer na je hersenbloeding "on-line" kwam zal ik nooit vergeten. Ik sprong een gat in de lucht toen je je meldde! En als ik dan vroeg of je wel met mij wilde msn-en zei je dat als je het niet wilde, je gewoon niet zou reageren. Gelukkig reageerde je altijd! Wat was je toch een lieverd!

En nu ben je er niet meer! De woensdag voor je overlijden hebben we nog samen op de computer patience gespeeld. Ik op mijn werk, en jij mij uitleggen hoe ik het spel moest spelen. Onze msn gesprekjes staan op papier en deze koester ik. Zoals ook de paar sms-jes welke ik van je ontvangen heb. De donderdag voor je overlijden heb ik nog even, met Freek jr., bij je op bed gelegen. Je was aan het spelen op je nintendo. Dat was de laatste keer dat ik je gesproken heb.

Weet je lieverd, na Nick's overlijden was je mijn "role model". Jullie scheidden maar 7 maanden. Als ik zou geloven, zouden jullie nu bij elkaar zijn.....wat zou ik dat graag willen geloven.

Ik hoef je niet te vertellen dat ook ik je vreselijk zal missen.....

Heel veel liefs van mij en natuurlijk dikke zoenen!! xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Tante Heleen:

Samen in een kring om je heen
Nog 1 keer met elkaar, je bent niet alleen
We knijpen elkaar om te weten dat dit echt is
na deze dag zonder jou, wat een gemis
Jouw leven staat voor vechten, strijden en doorgaan
wij moeten je nu laten gaan
waarom mocht je maar 12 jaar een gewoon leven doormaken
en moesten die rotcellen jouw lichaam kapot maken
we weten het antwoord niet
en worden overspoeld door verdriet
maar jij toonde ons je kracht
en dat is wat je ook van ons verwacht.
Bij je eerste letter denk ik aan Respect,
de tweede Altijd doorgaan, L is van Liefde,
de P van prestatie, H van Helikopterpiloot
Vandaag zeg ik nog even gedag
en wacht op jouw lieve lach

Brief van Tim aan Ralph:
Beste Ralph ,
We hebben je nooit horen klagen
Omdat jij het erop zou wagen
Je wist het werd een zwaar gevecht
Samen met iedereen die aan je hecht

Gisteravond hebben we herinneringen opgehaald
Over vakanties,over Texel,wat kattenkwaad is en tennis
En wat vooral voor je ziekte je leven heeft bepaald
Bij iedereen was je toen een beste kennis

Ralph , iedereen dient iets in het leven
Jij hebt een ziekte gediend , wat je kon geven
Maar zelden hierover een zielig gebaar
En dat maakte je een grootse Dienaar

Ik ben je deze brief nu aan het voorlezen
En herinner me speciaal de tennisles
Mamma zei die vier erren kunnen sporen geven
Toen diende je tennis en kwam je op de bres bres

Uiteindelijk heb je het niet gered
Waar je juist niet op had gewed
Jij wil nog steeds strijden
Om je ziekte te vermijden

Weet je nog die volleerspelletjes
Ralph dat waren jouw wedstrijden
Weet je wel met 2 van die stelletjes
Die je zo snel mogelijk moest vermijden

Je hebt zo je best gedaan
Maar bent toch heen gegaan
Jij bent om niet te vergeten
Dat zul je vast wel weten
Ook naar school ben je blijven gaan
Om het allemaal te weten
Je hebt je best gedaan
Om zeker niet te vergeten

Vriend , ik hou je in de gaten
Terwijl jij ons gaat verlaten
In mijn gedachten
Blijf ik wachten
Deze brief moest niet met gemak
Lees hem iedere dag
Ik doe het in je broekzak
Voor als ook mee mag
ook mee mag

groeten Tim

Brief van Jorika:

Lieve Ralph, We hebben bijna je hele leven naast elkaar gewoond. Ik heb je op zien groeien van een klein knulletje tot een grote, veel te snel volwassen geworden vent. Vergeten doe ik nooit hoe je als tweejarige ook wilde fietsen. Met zijwieltjes? welnee zonder natuurlijk! En vallen dat je deed, zo hard. Even janken en weer verder.

Jij kon toch zeker ook zonder zijwieltjes fietsen! Samen met onze jongens op het ijs, op straat, op de tennisbaan. Veel hebben jullie samen gedaan. Vergeten zal ik ook nooit onze grapjes na een gewonnen tenniswedstrijd. Een kusje! Reuze flauw maar toch erg leuk. Volgens mij zat je er gewoon op te wachten. Toen je wat ouder werd heb ik je wel eens gevraagd of je het nog wel wilde en je zei toen, ja hoor. Een leuke verrassing vond ik dat! Vaak mocht ik je nog een kus geven, heel bijzonder.

Toen je ziek werd hebben we afgesproken dat als ik naar Amsterdam zou komen en je geen zin had in mij dat je dat gewoon zou zeggen. Volgens mij heb je dat bijna altijd gedaan. Je had toch zeker niet altijd zin in ouwe vrouwen. Dat kon ik me goed indenken. Vol bewondering ben ik over je hoe je bent omgegaan met je ziekte. Altijd vechten, zelfs na je hersenbloedingen.

Wat heb ik gejangt dat je dat nou ook nog moest krijgen! We wilden je zo graag nog eens wat geven. Maar je hoefde nooit wat. Maar dat ene wilde je wel, vertelde Bram. Wij naar de winkel. En toen, nadat je de vorige dag had gehoord dat je kansen bijna verkeken waren belde je me op.... Dit zal ik nooit meer vergeten, echt nooit meer. Om me te bedanken en om me te feliciteren met ons huis. Wat stelde dat allemaal voor bij wat jij moest meemaken! Het voelde bijna als verraad om nu te verhuizen en jullie daar op de Wierbalg te laten. Kon ik niet meer even binnenwippen of voor Sam zorgen. Natuurlijk kan dat allemaal maar toch.... We hadden graag gehad dat je ook nog bij ons was komen zwemmen. Maar je bent met je zieke lijf wel komen kijken! Beroerd werd je van al dat stof, maar het ging heus wel hoor!

We zagen je allemaal steeds zieker worden maar ik wilde niet geloven dat je het niet zou redden. Ik kan het nog steeds niet geloven dat je er niet meer bent. Maar de gordijnen waren steeds vaker dicht, liever geen bezoek meer. Jullie waren je laatste strijd aan het strijden.

Maar liefje ik ben zo trots op je dat ik je gekend heb!!! Zo strijdvaardig, zo positief, zo betrokken. Ik heb besloten dat als ik ziek wordt me zo wil opstellen als dat jij hebt gedaan. Niet zeuren, niet janken, er gewoon voor gaan. En als ze dan aan me vragen hoe het gaat, dan ga ik ook zeggen :Beter!"Je Vader, je moeder, je broer en jij hebben het geweldig gedaan als gezin. Zo samen. Ook Freek vond ik erg lief voor je. En je hebt zelf de regie in handen gehouden . Prima gedaan knul. Alles op jouw eigen manier. Ik ben blij dat ik op het laatst nog bij je mocht zijn. Dat heeft veel voor me betekent.

Een laatste dikke kus van je ouwe vriendin Jorika

Ralph met schoolvrienden vanaf basisschool : , Boyd, Youri, Jeroen, Wesley 2005
Hieronder feestje bij bram Okt. 2005

Schoolfeest Molenplein, 2005

ondanks alles, toch een gezellig zaterdagavond in Juni 2006

note 2008:

gezellig met Geert, tante Ria en tante Willy, Freek jr. Brendan papa en ik....
ohhh wat missen we deze avonden toch...het samen zijn met jou en Freek jr....de
vrienden .. de hapjes, de drankjes..... zie je lachen op deze foto....

je was zo ziek en toch kon je toen nog lachenuniek was je en blij je !!!!!!! Knul,
lieve Ralph wat word je gemist !!!! Nog steeds.